

Казки про добро і зло

Сірко

СІРКО

 В одного чоловіка був собака Сірко - тяжко старий. Хазяїн бачить, що з його нічого не буде, що він до хазяйства нездатний, і прогнав його од себе. Цей Сірко никає по полю; коли це приходять до його вовк та й питає його: - Чого ти тут ходиш? Сірко йому відповідає: - Що ж, брате, прогнав мене хазяїн, я і ходжу тут. Тоді вовк йому каже: - А зроби так, щоб тебе хазяїн ізнов прийняв до себе? Сірко каже: - Зроби, голубчику; я вже таки чимсь тобі віддячу. Вовк каже: - Ну, гляди: як вийде твій хазяїн із жінкою жать і вона дитину положить під копою, то ти будеш близько ходити коло того поля, - щоб я знав, де те поле, - то я візьму дитину, а ти будеш однімати од мене ту дитину, - тоді буцімто я тебе ізлякавсь та й пущу дитину. У жнива той чоловік і жінка вийшли в поле жать. Жінка поклала свою маленьку дитину під копою, а сама і жне коло чоловіка. Коли це вовк біжить житом, та за дитину - і несе її полем. Сірко за тим вовком. Доганяє його. А чоловік кричить: - Гидж-га, Сірко! Сірко якось догнав того вовка й ввібрав дитину; приніс до того чоловіка та й оддав йому. Тоді той чоловік вийняв із торби хліб і кусок сала та й каже: - На, Сірко, їж, - за те, що не дав вовкові дитину із'їсти! Ото увечері йдуть із поля, беруть і Сірка. Прийшли додому, чоловік і каже: - Жінко, вари лишень гречані галушки та сито їх із салом затовчи. Тільки що вони ізварилися, він садовить Сірка за стіл, та й сів сам коло його, та каже: - А сип, жінко, галушки та будем вечерять. Жінка і насипала. Він Сіркові набрав у полумисок; так уже йому годить, щоб він не був голодний, щоб він часом гарячим не обпікся! Ото Сірко і думає: "Треба мені віддячить вовкові, що він мені таку вигоду ізробив." А той чоловік, діждавши м'ясниць, оддає свою дочку заміж. Сірко пішов у поле, знайшов там вовка та й каже йому: - Прийди у неділю увечері до городу мого хазяїна, а я тебе покличу в хату та віддячу тобі за те, що ти мені добро зробив. Ото вовк, діждавши неділі, прийшов на те місце, куди йому Сірко сказав. А в той день у того чоловіка було весілля. Сірко вийшов до його, та й увів його в хату, та й посадив його під столом. Ото Сірко на столі узяв пляшку горілки, м'яса доволі й поніс під стіл. А люди хотіли ту собаку бити. Чоловік каже: - Не бийте Сірка: він мені добро зробив, то я і йому добро буду робити, поки його й віку. Сірко, що саме лучче на столі лежить, бере та подає вовкові. Обгодував і упоїв так, що вовк не витерпів та каже: - Буду співать! Сірко каже: - Не співай, бо тут тобі буде лихо! Лучче я тобі подам пляшку горілки, та тільки мовчи. Вовк, як випив ту пляшку горілки, та каже: - Отепер уже буду співать. Та як завіє під столом ... Тоді деякі люди повтікали з хати, а деякі хотіли бити вовка. А Сірко і ліг на вовкові, наче хоче задушити. Хазяїн каже: - Не бийте вовка, бо ви мені Сірка уб'єте! Він сам із ним упорається добре. Ото Сірко вивів вовка аж на поле та й каже: - Ти мені добро ізробив, а я тобі! Та й розпрощались.